

BAREM DE EVALUARE SI DE NOTARE
Probă scrisă la profilul ARTE, disciplina Istoria artelor plastice
SUBIECTUL I (21 puncte)
Edificii și tipologii

Nr.	Item	Scor/Se va acorda:	Răspunsuri corecte/posibile
1.	Identifică stilul arhitectural în care se încadrează fiecare monument prezentat în imaginile a), b), c):	Câte 1p. pentru stil arhitectural indicat corect (1x3p.=3p.) Total 3 puncte	a) Renaștere italiană b) Clasic grecesc c) Clasicism francez
2.	Stabilește ordinea cronologică (de la vechi la nou) a monumentelor a), b), c).	Câte 1p. pentru fiecare răspuns corect (1x3p.=3p.) Total 3 puncte	b, a, c
3.	Scrive denumirea fiecărui monument arhitectural prezentat în imaginile a), b), c).	Câte 1p. pentru fiecare răspuns corect (1x3p.=3p.) Total 3 puncte	a) Palatul Rucellai b) Partenonul (Parthenon) c) Luvrul (Colonada lui Perrault), fațada estică
4.	Analizează modul în care principiile arhitecturale și estetice ale fiecărui stil se reflectă în edificiile prezentate în imaginile a), b), c). Te vei referi la: - două trăsături stilistice specifice; - funcția culturală și simbolică a fiecărui edificiu din epoca respectivă.	Câte 1p. pentru fiecare trăsătură stilistică specifică (1p.x2=2p.); Câte 1p. pentru identificarea funcției culturale și simbolice (1p.x2=2p.); (2p.+2p.=4p.) Total 4 puncte	Palatul Rucellai din Florența/Italia, architect Leon Battista Alberti. Principii arhitecturale/estetice: <i>Umanism și Raționalism:</i> fațada este tratată ca o rețea geometrică riguroasă, reflectând convingerea Renașterii că arhitectura trebuie să oglindească ordinea cosmosului; <i>Proporția Matematică:</i> module matematice pentru a stabili înălțimea etajelor și spațierea ferestrelor, creând un sentiment de liniște și armonie vizuală; <i>Liniaritate și Planitate:</i> Spre deosebire de clădirile anterioare cu relief adânc, aici fațada este relativ plată, decorul fiind sugerat prin linii fine și relief scund. Trăsături stilistice: <i>Suprapunerea ordinelor clasice:</i> pilastri de tip doric/toscan - parter, la primul etaj ionic, iar la ultimul etaj corintic; <i>Rusticația Fină (Opus Reticulatum):</i> Pereții sunt acoperiți cu blocuri de piatră tăiate precis, dar cu un relief plat. <i>Ferestrele bifore:</i> Ferestrele sunt împărțite în două prin coloane mici, încadrate sub un arc de cerc larg, o adaptare renascentistă a elementelor clasice; <i>Cornișa monumentală:</i> Clădirea are în partea superioară o cornișă, care proiectează o umbră puternică, definind clar volumul clădirii. Funcția culturală/simbolică: <i>Simbol al Statutului Social:</i> palatul exprima bogăția familiei Rucellai prin rafinament intelectual și „bun gust” (bazat pe studiul antichității).
		Câte 1p. pentru fiecare trăsătură stilistică specifică (1p.x2=2p.); Câte 1p. pentru identificarea funcției culturale și simbolice (1p.x2=2p.); (2p.+2p.=4p.) Total 4 puncte	Partenonul, Atena, Grecia Antică. Principii: Se bazează pe armonie matematică, proporții ideale și „rafinamente optice” (coloane ușor curbate) pentru a atinge perfecțiunea vizuală. Trăsături stilistice: Partenonul este un <i>templu peripter</i> (înconjurat de coloane pe toate cele patru laturi), care integrează ambele ordine arhitecturale: doric și ionic. <i>Coloanele Dorice:</i> Masive, canelate (cu 20 de caneluri), fără bază, sprijinindu-se direct pe stilobat. <i>Capitelul:</i> Simplu, compus dintr-o echină convexă și un abac plat. <i>Antablamentul:</i> Este caracterizat prin friza dorică, cu o succesiune alternantă de triglife (blochete canelate) și metope (panouri sculptate). Funcția culturală/simbolică: Simbol al democrației și victoriei, templu dedicat zeiței Atena și tezaur al

		orașului, reprezentând triumful civilizației grecești asupra barbariei.
	Câte 1p. pentru fiecare trăsătură stilistică specifică (1p.x2=2p.); Câte 1p. pentru identificarea funcției culturale și simbolice (1p.x2=2p.); (2p.+2p.=4p.) Total 4 puncte	Palatul Luvru din Paris/Franța. Principii arhitecturale/estetice: <i>Simetrie și proporție:</i> Fațada este organizată pe axe verticale și orizontale, oferind o senzație de echilibru și ordine statală; utilizarea coloanelor și pilastrilor pe mai multe niveluri, respectând ierarhia clasică (doricul la bază, urmat de ionic și corintic). <i>Monumentalitate:</i> pavilioane proeminente, acoperișuri înalte. Trăsături stilistice: Acoperișul tip mansardă; decorul sculptural bogat; ritmul fațadei; Funcția culturală/simbolică: <i>Simbol al Puterii Absolute:</i> În secolul al XVII-lea, acest edificiu a fost transformat pentru a reflecta autoritatea lui Ludovic al XIV-lea. Arhitectura monumentală transmitea ideea de stabilitate și supremație a statului francez; Luvrul a devenit un centru al curții regale, adăpostind ulterior academii de artă și știință, înainte de a deveni muzeu universal.

SUBIECTUL II (18 puncte)

Relația între conceptele dominante în epocă și artele plastice

Nr.	Item	Scor/Se va acorda:	Răspunsuri corecte/posibile
1.	Caracterizează principalele particularități ale sculpturii în stilurile romanice și gotice din perioada medievală. Pentru fiecare stil, te vei referi la: – două criterii estetice/ cerințe față de operele sculpturale; – două modalități de reprezentare a corpului uman; – două lucrări reprezentative pentru fiecare perioadă. a) Stilul romanic	Câte 1p. pentru fiecare criteriu estetic (1p.x2=2p.); Câte 1p. pentru fiecare modalitate de reprezentare a corpului uman (1p.x2=2p.); Câte 1p. pentru fiecare lucrare reprezentativă (1p.x2=2p.); (2p.+2p.+2p.=6 p.) Total 6 puncte	Sculptura romanică, s-a dezvoltat între sec. XI și XIII, caracterizată printr-un ansamblu de trăsături estetice și tehnice care reflectă în mod direct influențele religioase și sociale ale acelei perioade. Criterii estetice/cerințe față de operele sculpturale: – Legea Cadrului (Adaptarea la suport): nu se căutau proporții naturale, ci se modelau figurile pentru a se încadra perfect în spațiul arhitectural disponibil (timpan, capitel, coloană). Dacă un înger trebuia să încapă pe un colț de capitel, corpul său era alungit sau contorsionat artificial pentru a respecta geometria pietrei. – Sculptura romanică nu a existat independent, ci a fost subordonată total arhitecturii și dogmei religioase. – Realismul spiritualizat: reprezentare idealizată și spiritualizată a subiectelor religioase; respect față de subiectele sacre; formele umane și animalele sunt simplificate, disproporționate sau stilizate, iar expresiile faciale sunt adesea schematizate, pentru a transmite mai degrabă mesajul religios decât trăsătura reală a subiectului. – Monumentalitatea și austeritatea: Sculptura romanică este impunătoare și monumentală, fiind destinată să atragă atenția și să impună respect. Aceasta reflectă aspirațiile religioase și medievale de a transmite puterea divină și autoritatea Bisericii. Sculpturile sunt, în general, mari, de obicei integrate în arhitectura bisericilor sau catedralelor (în portaluri, fațade, capiteliu), având un caracter auster și simplu, de multe ori fiind realizate din piatră masivă sau lemn. Modalități de reprezentare a corpului uman – Corpul uman în epoca romanică – simbol; – Schematizarea și geometrizarea: Anatomia este redusă la linii esențiale. Cutele hainelor nu urmăresc mișcarea mușchilor, ci sunt reprezentate prin linii paralele, concentrice sau în formă de „V”, creând un ritm grafic aproape abstract. Corpurile par adesea plate, lipsite de volum real, funcționând ca un basorelieu accentuat. – Ierarhia proporțiilor (Perspectiva Ierarhică): Dimensiunea corpului nu depinde de legile opticii, ci de importanța spirituală. Într-o compoziție, Iisus Hristos este întotdeauna reprezentat de dimensiuni uriașe în centru, în timp ce figurile umane, sfinții sau dracii sunt mult mai mici, indiferent de planul în care se află. Lucrări reprezentative ale sculpturii romanice: Portalul bisericii Saint-Trophime din Arles (Franța); Capitelul cu „Judecata de Apoi” de la catedrala din Autun (Franța).

	b) stilul gotic	Câte 1p. pentru fiecare criteriu estetic (1p.x2=2p.); Câte 1p. pentru fiecare modalitate de reprezentare a corpului uman (1p.x2=2p.); Câte 1p. pentru fiecare lucrare reprezentativă (1p.x2=2p.); (2p.+2p.+2p.=6 p.) Total 6 puncte	Sculptura gotică reprezintă una dintre cele mai fascinante perioade de tranziție din istoria artei, marcând trecerea de la simbolismul stilului romanic către o redescoperire a umanismului și a volumului natural. Criterii estetice / cerințe față de operele sculpturale – Subordonarea față de arhitectură (Legea Cadrului): sculptura rămâne strâns legată de edificiul religios, însă începe să se detașeze de perete. Cerința principală era ca sculptura să decoreze portalurile, contraforții și capitellurile catedralelor. – Verticalitatea și eleganța formelor: Estetica gotică urmărește înălțarea spiritului către divinitate. Operele sculpturale respectă această linie verticală dominantă, figurile devenind mai înalte, reflectând structura arcadelor frânte și a bolților ogivale ale catedralelor. – Echilibrul între realism și simbolism religios: Sculptura gotică tinde să combine o reprezentare mai naturalistă a figurilor cu un simbolism profund religios. Deși corpul uman era adesea redat cu multă atenție la detalii și proporții față de stilul romanic, accentul era pus pe exprimarea spiritualității și a transcendentului. Sculptorii gotici căutau să ilustreze nu doar realitatea exterioară, ci și esența divină a subiectului. Modalități de reprezentare a corpului uman – Naturalismul și umanizarea: Spre deosebire de figurile plate și schematice ale romanicii, sculptura gotică introduce treptat volumul. Corpul uman începe să fie reprezentat cu trăsături faciale individualizate (portretistică incipientă), sugerând emoții precum bucuria, compasiunea sau suferința, reflectând o viziune mai blândă asupra divinității. – Tratarea draperiei și a posturii (Contrapposto-ul gotic): atenție deosebită pentru modul în care veșmintele cad pe corp. Faldurile devin bogate, curgătoare și logice în raport cu anatomia de dedesubt; apare „curba gotică” sau „S-ul” caracteristic posturii (o formă arhaică de contrapposto), care conferă figurilor o eleganță și o mișcare fluidă, eliminând rigiditatea statuară anterioară. Lucrări reprezentative ale sculpturii gotice: "Porticul catedralei din Chartres" (fr. <i>Le Portail Royal de la Cathédrale de Chartres</i>); "Catedrala din Reims - Grupul statuar „Buna Vestire și Vizitarea”, statui ale regilor biblici: „Călărețul din Bamberg” - Catedrala din Bamberg (Germania)
	Încercuiește litera răspunsului corect.	Câte 1p. pentru fiecare răspuns corect; (1p.x6=6p.). Total 6 puncte	a), c), e), g), i), j)

SUBIECTUL III (21 puncte)

Concepții și imagini plastice

Nr.	Item	Scor/Se va acorda:	Răspunsuri corecte/posibile
1.	Identifică denumirea și autorul fiecărei opere din imaginile a), b), c):	Câte 1p. pentru fiecare denumire a operei scrisă corect (1x3p.=3p.); Câte 1p. pentru fiecare autor indicat corect (1x3p.=3p.); (3p.+3p.=6 p.). Total 6 puncte	a) „Metamorfoza lui Narcis”, autor Salvador Dali b) „Atelierul pictorului”, autor Gustave Courbet c) „Ambasadorii”, autor Hans Holbein cel Tânăr

2.	Stabilește în ce stil se încadrează operele din imaginile a), b), c):	Câte 1p. pentru fiecare răspuns scris corect (1x3p.=3p.) Total 3 puncte	a) Suprarealism b) Realism c) Renaștere
3.	Prezintă două moduri de exprimare a condiției umane în baza operelor din imaginile a), b), c), evidențiind câte o asemănare și o diferență de viziune artistică și simbolică.	Câte 1p. pentru fiecare mod de exprimare a operei prezentat (1p.x 2 = 2p.); 1p. pentru asemănare; 1p. pentru deosebire; 2p.+1p.+1p=4p. Total 4 puncte Câte 1p. pentru fiecare mod de exprimare a operei prezentat (1p.x 2 = 2p.); 1p. pentru asemănare 1p. pentru deosebire 2p.+1p.+1p=4p. Total 4 puncte Câte 1p. pentru fiecare mod de exprimare a operei prezentat (1p.x 2 = 2p.); 1p. pentru asemănare 1p. pentru deosebire 2p.+1p.+1p=4p. Total 4 puncte	„Metamorfoza lui Narcis”, Tema centrală este transformarea și alienarea individului, explorată prin mitul grecesc al lui Narcis, care s-a îndrăgostit de propria imagine reflectată în apă. Moduri: Simbolistica și Viziunea Artistică – iluzie optică dublă pentru a exprima trecerea de la starea umană la cea minerală/vegetală: <i>Figura din stânga:</i> Îl reprezintă pe Narcis așezat la marginea apei, cu capul sprijinit pe genunchi, într-o postură de introspecție letală. Corpul său este moale, aurit, sugerând viața care încă persistă, dar este blocată în auto-adoratie. <i>Figura din dreapta:</i> Este „metamorfoza” sau dublul lui Narcis. Aceasta este o mână de piatră, rigidă și crăpată, care ține un ou din care răsare o floare de narcisă. Oul simbolizează potențialul unei noi vieți care apare doar prin moartea vechiului „eu”. Asemănări și diferențe în condiția umană <i>Asemănări:</i> Omul ca nucleu al realității <i>Diferențe de viziune:</i> S. Dali: Condiția Umană ca Metamorfoză Psihică. „Atelierul pictorului”, Courbet transformă atelierul său într-o „micro-societate” care reflectă întreaga lume. Moduri: Umanitatea între muncă și intelect - două grupuri distincte, sugerând că existența umană este definită fie prin supraviețuire: <i>Partea stângă (Lumea acțiunii și a suferinței):</i> Aici vedem „oamenii care trăiesc din viață” – săracii, evreul, preotul, vânătorul și mama care alăptează. Aceștia simbolizează condiția umană brută, marcată de nevoi fiziologice, muncă grea și influența tradițiilor (religie, politică). <i>Partea dreaptă (Lumea spiritului):</i> Aici sunt „oamenii care trăiesc din idei” – intelectualii vremii (Baudelaire citind, Proudhon). Această latură reprezintă condiția umană elevată, definită prin cultură, poezie și analiză critică. Artistul ca mediator al Realității. În centrul compoziției, condiția umană este „legată” de prezența artistului. Courbet pictează un peisaj (natura), nu o scenă istorică glorioasă. Aceasta sugerează că esența omului se găsește în prezentul imediat, nu în trecutul glorificat. Modelul feminin – o femeie reală, a cărei nuditate simbolizează Adevărul. Mesajul este clar: condiția umană poate fi înțeleasă doar dacă privim realitatea „nudă”, fără artificiile academice ale vremii; copilul reprezintă condiția umană în starea sa pură, lipsită de prejudecățile sociale ale celorlalte personaje. Asemănări: Omul ca nucleu al realității Diferențe de viziune: G. Courbet: Condiția Umană ca Realitate Socială. „Ambasadorii”, condiția umană este explorată prin tensiunea dintre realizările intelectuale/materiale (ceea ce omul stăpânește) și caracterul efemer al existenței (ceea ce omul nu poate controla). Moduri: Umanismul și „Vita Activa” vs. „Vita Contemplativa”, Holbein prezintă condiția umană la apogeul potențialului său intelectual. Raftul central, care îi desparte pe cei doi ambasadori, este o „hartă” a cunoașterii umane din secolul al XVI-lea: <i>Raftul superior (Sfera Celestă):</i> Conține instrumente astronomice (astrolabul, cadranele solare, torquetum) care simbolizează capacitatea omului de a măsura timpul și cerul, reflectând aspirația umană spre divinitate și ordine cosmică. <i>Raftul inferior (Sfera Terestră):</i> Include un glob pământesc, o carte de aritmetică și o lăută. Acestea reprezintă viața practică, explorarea geografică și artele. Totuși, coarda ruptă a lăutei este un detaliu crucial: ea simbolizează

			fragilitatea armoniei umane și disensiunile politice sau religioase care pot distruge civilizația. „Memento Mori” și Anamorfoza – cel mai faimos element legat de condiția umană este obiectul distorsionat de pe podea. <i>Craniul anamorfozat</i>: Privit frontal, pare o formă abstractă, dar dintr-un unghi lateral devine un craniu uman perfect. Aceasta este o metaforă vizuală pentru moarte (<i>Memento Mori</i>). <i>Semnificația</i>: Holbein sugerează că moartea este întotdeauna prezentă, chiar și în mijlocul luxului și al puterii, dar este adesea ignorată sau „văzută greșit” de către oameni. Condiția umană este astfel marcată de o orbire voluntară față de propriul sfârșit. Dualitatea Material-Spiritual – cei doi bărbați reprezintă două fațete ale condiției umane: <i>Jean de Dinteville (stânga)</i>: Îmbrăcat în blănuri și mătăsuri, reprezintă succesul material, forța fizică și autoritatea seculară. <i>Georges de Selve (dreapta)</i>: Îmbrăcat în haine clericale sobre, reprezintă introspecția, spiritualitatea și viața religioasă. <i>Împreună</i>, ei definesc omul renascentist: o ființă care încearcă să echilibreze ambiția lumească cu datoria spirituală. Asemănări: Omul ca nucleu al realității. Diferențe de viziune: A. Holbein: Condiția Umană ca Fragilitate Intelectuală.
--	--	--	---

SUBIECTUL IV (24 puncte)

Noțiuni/idei/concepte, particularități ale artei

Nr.	Item	Scor/Se va acorda:	Răspunsuri corecte/posibile
1.	<i>Analizează problematica picturii impresioniste prin intermediul a doi autori și câte o operă care le aparține, evidențiind o inovație stilistică și una tematică.</i>	câte 1p. pentru fiecare autor și fiecare operă analizată (1p.x2)+(1p.x2)=4p. 1p. pentru inovație stilistică. 1p. pentru inovație tematică. 4p.+1p.+1p.=6p. Total 6 puncte	Problematica picturii impresioniste a fost o schimbare de stil, o subminare a academismului, înlocuind subiectul istoric cu impresia fugitivă și obiectivitatea fotografică cu subiectivitatea senzorială. 1. Claude Monet: „Impresie, răsărit de soare”- a dat numele mișcării, a sintetizat problematica luminii ca subiect principal. Inovații Stilistice: Fragmentarea tușei: Monet renunță la „finisajul” academic. Formele nu sunt conturate, ci sugerate prin pete rapide de culoare, forțând ochiul privitorului să realizeze amestecul optic de la distanță. Culoarea ca lumină: Artistul elimină negrul și griurile bituminoase. Umbrele sunt colorate (albastru, violet), reflectând observația că lumina soarelui modifică percepția locală a culorii. Inovații Tematice: Subiectul nu mai este portul Le Havre, ci modul în care ceața și soarele interacționează într-un moment precis. 2. Edgar Degas: „Clasa de dans” Dacă Monet a explorat natura, Degas a adus inovația impresionistă în spațiul urban și interior, concentrându-se pe mișcare și compoziție. Inovații Stilistice: Compoziția fotografică: Degas introduce „tăierea” personajelor la marginea pânzei (cadrajul asimetric), influențat de fotografia incipientă și de stampele japoneze. Aceasta creează o senzație de instantaneu nepregătit. Perspectiva plonjantă: Unghiurile neobișnuite de vizualizare rup echilibrul clasic central, oferind dinamism și o profunzime spațială nouă. Inovații Tematice: Umanitatea cotidiană și efortul: Spre deosebire de baletele idealizate, Degas pictează oboseala, repetiția și gesturile banale.
2.	<i>Analizează rolul lui Marcel Duchamp în reformarea artei moderne, evidențiind evoluția</i>	1p. pentru analiza rolului lui Marcel Duchamp ca reformator al artei; 1 p. pentru evidențierea traseului său artistic; Câte 1p. pentru	Marcel Duchamp nu a fost doar un artist, ci „inginerul” care a dinamizat fundația esteticii tradiționale, mutând accentul de la „arta retiniană” (făcută pentru a plăcea ochiului) la arta conceptuală (făcută pentru a stimula mintea). El a redefinit statutul operei de artă și al artistului prin gestul radical al alegerii. Traseul Artistic: De la Pictură la Anti-Artă: evoluție spre separarea artei de meșteșugul manual: Faza Post-Impresionistă și Cubistă: Începe prin explorarea mișcării. Lucrarea sa de cotitură, <i>Nud coborând o scară nr. 2</i> (1912), a provocat un scandal imens la Armory Show din New York, fiind criticată pentru că „mecaniza” corpul uman. Ruptura Dadaistă și Readymade-ul: Duchamp inventează Readymade-ul – un obiect de uz comun, fabricat industrial, care

	traseului său artistic și contribuțiile sale conceptuale, invocând două opere.	abordările conceptuale (1p.x2=2p.) Câte 1p. fiecare operă (1p.x2=2p.) 1p.+1p.+2p.+2p.=6p. Total 6 puncte	este ridicat la rangul de artă prin simplul act al selecției artistului și plasarea într-un context de galerie. Analiza operelor: 1. Fântâna (Fountain, 1917) , cea mai influentă operă de artă a secolului XX. Un simplu urinar din porțelan, semnat „R. Mutt” și trimis la expoziția Societății Artiștilor Independenți. Abordarea Conceptuală: Duchamp a demonstrat că un obiect își pierde funcția utilitară și capătă o „valoare de gândire” atunci când artistul îi atribuie un nou titlu și un nou punct de vedere. Reforma: A anulat criteriul frumosului și al execuției tehnice. Mesajul a fost clar: <i>Artă este ceea ce artistul decide că este artă</i> . 2. L.H.O.O.Q. (1919) O reproducere ieftină a <i>Monei Lisa</i> de Leonardo da Vinci, pe care Duchamp a desenat o mustață și un cioc, adăugând un titlu care, citit rapid în franceză (<i>Elle a chaud au cul</i>), are o conotație vulgară. Abordarea Conceptuală: Această operă este un atac direct asupra „sacralității” artei clasice. Duchamp folosește iconoclasmul și umorul negru pentru a demitiza geniul artistic. Reforma: Introduce conceptul de „readymade asistat”, unde intervenția minimă a artistului transformă complet semnificația unui simbol cultural universal, forțând privitorul să chestioneze natura originalității.
3.	Describe direcțiile de evoluție și viziunea Școlii Bauhaus, evidențiind trei principii fundamentale și impactul acestora asupra artei moderne.	1p. pentru descrierea direcțiilor de evoluție 1p. pentru descrierea viziunii Școlii Bauhaus Câte 1p. pentru evidențierea principiilor fundamentale (1p.x3=3p.) 1p. pentru descrierea impactului asupra artei moderne 1p.+1p.+3p.+1p.=6p. Total 6 puncte	Școala Bauhaus (1919–1933), fondată de Walter Gropius la Weimar, nu a fost doar o instituție de învățământ, ci un laborator ideologic care a pus bazele modernismului. Viziunea sa a fost radicală: eliminarea barierei dintre „artistul” elitist și „meșteșugarul” practic, pentru a crea o artă totală (<i>Gesamtkunstwerk</i>) adaptată erei industriale. Direcțiile de evoluție: De la Expresionism la funcționalism Evoluția școlii poate fi segmentată în trei etape distincte, marcate de schimbările de sediu și de leadership: – Etapa Weimar – Spiritul Romantic: Sub influența lui Johannes Itten, școala a avut un caracter cvasi-mistic și expresionist. Accentul era pus pe explorarea senzorială a materialelor în „Cursul Preliminar” (<i>Vorkurs</i>). – Etapa Dessau – Maturitatea Industrială: Aceasta este perioada de aur. Gropius a mutat școala într-o clădire-simbol (proiectată de el însuși). Viziunea s-a mutat spre „ Artă și Tehnologie – O nouă Unitate ”, axându-se pe designul de produs pentru producția de masă. – Etapa Berlin – Pragmatismul Final: Sub conducerea lui Ludwig Mies van der Rohe , școala a devenit aproape exclusiv o facultate de arhitectură, înainte de a fi închisă de regimul nazist. Principiile Fundamentale (Cei 4 Piloni Bauhaus) Bauhaus a instaurat o gramatică vizuală care domină și astăzi lumea designului: 1. Forma urmează funcția: Obiectul trebuie să fie definit de utilitatea sa, nu de ornamente inutile. Dacă un scaun nu este confortabil, nicio decorațiune nu îl poate salva. 2. Adevărul materialelor: Materialele moderne (oțel, sticlă, beton) nu trebuie ascunse, ci celebrate. Oțelul trebuie să arate a oțel, nu să fie vopsit pentru a imita lemnul. 3. Minimalismul și geometria: Utilizarea formelor primare (cercul, pătratul, triunghiul) și a culorilor de bază (roșu, galben, albastru) pentru a crea o estetică universală, accesibilă oricui. 4. Unitatea dintre Artă și meșteșug: Toți studenții trebuiau să lucreze în ateliere (lemn, metal, ceramică, țesătorie) pentru a înțelege procesul de producție înainte de a proiecta. Impactul asupra artei moderne: – Arhitectura internațională: Stilul „cutie de sticlă” și utilizarea planului deschis au redefinit orașele moderne. – Designul de obiect: Scaunul <i>Wassily</i> (Marcel Breuer) sau corpurile de iluminat <i>Marianne Brandt</i> au demonstrat că obiectele industriale pot fi piese de artă.

			– Pedagogia artistică: Structura cursului pregător creat la Bauhaus este și astăzi modelul standard în aproape toate facultățile de artă și design din lume. – Tipografia: promovarea fonturilor fără serife (Sans Serif) și layout-urile asimetrice (pentru claritatea mesajului).
4.	Describe abstracționismul postbelic, cu referire la „câmpurile cromatice” și pictura gestuală, evidențiind contribuția lui Pollock și Rothko, prin câte o operă reprezentativă, care le aparține.	1p. pentru descrierea abstracționismului postbelic, cu referire la „câmpurile cromatice” 1p. pentru descrierea abstracționismului postbelic, cu referire la pictura gestuală; Câte 1p. pentru Pollock și pentru Rothko (1p.x2=2p.) câte 1p. pentru fiecare exemplu de operă (1p.x2=2p.) 1p.+1p.+2p.+2p.=6p. Total 6 puncte	Abstracționismul postbelic, (Școala de la New York), a reprezentat prima mișcare artistică americană care a exercitat o influență globală, mutând centrul lumii artei de la Paris la New York după 1945. Într-o lume marcată de traumele celui de-al Doilea Război Mondial, artiștii au căutat un limbaj vizual pur, capabil să exprime trăiri universale fără a recurge la reprezentarea figurativă. Această mișcare s-a ramificat în două direcții fundamentale, definite prin modul în care artistul interacționează cu pânza: 1. Pictura Gestuală pune accent pe procesul creației ca act fizic și spontan. Pânza nu mai este o fereastră spre lume, ci o arenă în care artistul „acționează”. Contribuția lui Jackson Pollock: Pollock a revoluționat pictura prin tehnica drip painting (picurare). El a așezat pânza direct pe podea, eliminând șevaletul și pensula tradițională, folosind bețe sau cutii de vopsea găurite pentru a proiecta vopseaua într-un dans frenetic în jurul tabloului. Exemplu de operă: Autumn Rhythm (Number 30) (1950). 2. Câmpurile cromatice. Spre deosebire de agitația lui Pollock, această direcție se concentrează pe puterea emoțională a culorii și pe contemplarea tăcută. Arta devine o experiență spirituală, aproape religioasă. Contribuția lui Mark Rothko: Rothko a explorat capacitatea marilor suprafețe de culoare de a induce stări de tristețe sau transcendență. El a suprapus straturi subțiri și transparente de vopsea, creând forme rectangulare cu margini difuze, care par să plutească pe suprafața pânzei. Exemplu de operă: No. 61 (Rust and Blue)

SUBIECTUL V (16 puncte)

Ideologii și stiluri

Elaborează un eseu cu tema: „**Corpul uman ca mijloc de exprimare a sacralității în artele vizuale**”

Te vei referi la:

– Corpul uman / corporalitatea în arta sacră – analiza modului în care corpul uman este reprezentat ca purtător al sacralului, comentariul va fi susținut de două exemple relevante din iconografia bizantină / arta medievală occidentală.	L	0	1	1	1	-	-
– Transformarea corporalității în Renaștere – explicarea redescoperirii corpului uman în contextul umanismului; analiza modului în care artiștii au reinterpretat corporalitatea.	L	0	1	1	1	1	-
– Reinterpretarea corporalității în arta modernă – analiza modului în care artiștii moderni preiau și transformă relația dintre corp și sacru; exemple din opera artiștilor celebri.	L	0	1	1	1	1	-
– Concluzie / reflecție – corpul ca limbaj artistic în arta contemporană: identitate, experiență și semnificații simbolice.	L	0	1	1	1	1	1